PROLETARI DIN TOATE ŢĂRILE, UNIŢI-VĂ!

Redacţia şi administraţia: str Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 şi 286. Telex sportrom buc. 180.

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXVI—Nr. 886 (6320) ZIAR AL CONSILIULUI NAŢIONAL PENTRU EDUCAŢIE FIZICĂ ŞI SPORT Luni 27 aprilie 1970

Azi, la Bucureşti şi Timişoara

ÎNCEPE RETURUL TURNEELOR FINALE LA VOLEI

Dramatic acest ultim act al campionatelor de volei. Deznodămîntul aşteptat, de unii, să se producă cu un ceas mai devreme, adică în primele trei zile ale turneelor finale. nu s-a realizat. La feminin, Dinamo şi Penicilina păstrează intacte şansele de a cuceri titlul, ele fiind acum departajate doar de setaveraj. Rapidul — care s-a arătat capabilă de realizarea unor surprize (mai mult sau mai puţin voite) — poate juca un rol hotărîtor în desemnarea campioanei. La masculin, steliştii, deşi cu două puncte avans, nu se pot considera intraţi în posesia tricourilor de campioni. Rapidul, în special, şi Dinamo sînt încă contracandidate periculoase. Aşadar de abia returul turneelor finale poate răspunde la întrebarea: cine vor fi noii campioni? Dar — probabil — nu înainte de epuizarea ultimei partide. Iată, de altfel. programul primei zile:

BUCUREŞTI (turneul final feminin, sala Floreasca, de la ora 17): Penicilina Iaşi — Universitatea Timişoara, Dinamo — Rapid;

TIMIŞOARA (turneul final masculin. sala Olimpia, de la ora 17): Steaua — Dinamo şi Rapid—Politehnica Galaţi.

Campionatele internaţonale de tenis ale Italiei

VICTORIE ROMÂNEASCĂ ÎN FINALA DE DUBLU

(Amănunte în pag. a 4-a)

Tradiţionala fotografie dinaintea plecării

MÎINE—LA REIMS—PENULTIMUL TEST ÎNAINTEA GUADALAJAREI

DRUM BUN „TRICOLORILOR"!

— Reportaj la plecarea echipei naţionale de fotbal spre Paris —

Duminică dimineaţa, aeroportul Băneasa.

...Valizele „tricolorilor" — suple, cuminţi, ici-colo mai umflate, lăsindu-ne să bănuim degetele de aluminiu ale crampoanelor — stau rînduite în faţa cîntarului, într-o aliniere perfectă, soldăţească...

Rude, prieteni, admiratori, matinali vînători de autografe, flori, îmbrăţişări — aceeaşi atmosferă festivă, înfiată de toate plecările echipei naţionale de fotbal, aproape întotdeauna aceeaşi, mişcătoare pînă la lacrimi, descrisă — vai! — pînă la tocire.

...Domide, cu ochii lui blînzi, de copil gata să se mire oricînd şi de orice. Dumitrache, Lupescu, Răducanu cu mustaţa acea à la Carbajal, profesorul Angelo Niculescu, îmbrăţişînd toate şi pe toţi într-o privire grijulie, părintească, care vrea parcă să spună: „ei, nu cumva am uitat ceva!?"

Sint ultimele minute dinaintea intrării în vamă, timp în care toate trăirile şi toate gîndurile sînt abandonate prezentului, cînd pînă şi temerile unui antrenor plin de... temeri — l-am numit pe Emerich Vogl — s-au spulberat, asemenea petalelor purtate de vînt... Acum se pleacă, şi atita tot...

Unul cîte unul, băieţii string ultimele miini întinse, după care dispar — parcă deconectaţi, eliberaţi (brusc) dintr-o teribilă încercare — în coridorul care duce spre pistă: Dumitru, Mocanu, Dan, Dobrin, Dinu, Sătmăreanu, Adamache, Deleanu, Pescaru, Dembrovschi, Neagu...

În sfîrşit, perechea de pe urmă: Radu Nunweiller, mereu zîmbitor, cu un zîmbet sfios, de licean întîrziat, şi Mircea Lucescu, „căpitanul de pe Wembley".

— Ce zici, Mircea, francezii ne datorează o revanşă?!

— N-ar strica să ne-o luăm, dar nu asta interesează!

— !?

— Dincolo de rezultat, meciul ăsta trebuia să-l jucăm. Avem nevoie de cît mai multe partide „afară"... Eu cred că un 1—1 la Stuttgart valorează acum, înaintea Mexicului, mai mult decît un 2—0, să zicem, cu Brazilia, la Bucureşti!

...Tumultul din aerogară s-a stins. Avionul a spintecat pieptul văzduhului, dispărînd la orizont. Doar vînzătoarea de la chioşcul de ziare — o bătrînică străină, pare-se, de fotbal — priveşte nedumerită: „ce de lume, ce de flori..."

...Drum bun, băieţi, şi s-auzim de bine!

Ovidiu IOANIŢOAIA

Trimisul nostru special G. NICOLAESCU relatează:

LA „LION D'OR" SE DOARME...

REIMS, 26 (prin telefon). La ora cînd transmit aceste rînduri — este aproape ora 10 seara — camerele hotelului „Lion d'or" în care sînt cazaţi fotbaliştii români sînt cufundate, de cîteva minute, în întuneric. Aici este linişte, se doarme, indicaţiile antrenorilor urmărind o refacere fizică cît mai rapidă, după un drum — Bucureşti, Paris, Reims — destul de obositor.

După ce, dimineaţa, elegantul BAC al companiei TAROM şi-a luat zborul de pe „Băneasa", aproape de ora prînzului — ora locală — delegaţia celor 17 fotbalişti români a aterizat la Paris, pe aerodromul „Le Bourget".

Aici, prima surpriză: ne-a întîmpinat o ploaie măruntă, de toamnă, care ne va însoţi de altfel de-a lungul drumului pînă la Reims şi care continuă să cadă şi la această oră.

La Paris, delegaţia română a rămas cîteva ore, interval în care s-a luat prînzul — la cunoscutul restaurant „Doucet Marbeuf", din apropiere de Avenue Wagram — şi s-a efectuat un scurt tur al „oraşului lumină", incluzînd obiectivele turistice ale acestuia.

Plimbarea ne-a oferit, între altele, şi motivul pentru care întîlnirea de marţi va fi găzduită de micuţul stadion din Reims (17 000 de locuri!) şi nu de celebrul „Parc des Princes" din Paris: gazonul ultimului este în refacere, după ce a fost „mutilat" de necesităţile lărgirii unui bulevard.

După-amiază, reprezentativa de fotbal a României s-a îmbarcat într-un elegant Chausson cu direcţia Reims, oraş aşezat pe rîul Vesle, de care istoria Franţei leagă convertirea lui Clovis la catolicism, în anul 496, iar fotbalul francez amintirea unei mari echipe, Stade de Reims, dirijată cu ani în urmă de neuitatul dribleur al „cocoşului galic" care a fost Raymond Kopa.

(Continuare în pag. a 3-a)

POLO SAU PUGILAT?

ROMÂNIA—IUGOSLAVIA 5-5, ÎN AL DOILEA JOC

Poate că rezultatul de egalitate (5—5) consemnat ieri dimineaţă la finele celei de a doua partide amicale reflectă mai bine evidentul echilibru de forţe existent la ora actuală între naţionalele de polo ale României şi Iugoslaviei. Campionii olimpici au prins kilograme serioase, se mişcă destul de greu în apă şi oricum nu mai au strălucirea cu care ne obişnuiseră în urmă cu doi ani, coborînd la nivelul actualelor posibilităţi ale reprezentativei române, astfel că în momentul de faţă, fiecare întrecere între cele două selecţionate rămîne deschisă oricărui rezultat.

Paradoxal însă, poloiştii noştri au jucat incomparabil mai bine în această a doua întîlnire, în care s-au văzut nevoiţi să se mulţumească doar cu un draw. Adevărul este că de data aceasta românii au ieşit din prudenţa exagerată pe care o manifestaseră în primul meci, înotînd mai mult şi mai repede decît adversarii lor, ajungînd în felul acesta să-şi creeze un număr sporit de ocazii favorabile.

Conduşi cu 1—0 (Jankovici din superioritate numerică) şi 2—1 (Dabovici cu un şut de la 10 m), gazdele au egalat cu uşurinţă prin Culineac, la capătul unei splendide combinaţii cu Blajec şi Zamfirescu, şi Popa din penalti. In cel de al treilea „sfert", după ce Cheţa a apărat un 4 metri executat de Rudici, românii au trecut la conducere (Novac în superioritate numerică).

Adrian VASILIU

(Continuare în pag. a 4-a)

SUBLIMA REZISTENŢĂ OMENEASCĂ

Nu ştiu dacă ergonomia, această nouă ştiinţă a mişcărilor şi efortului omenesc, va putea deplin măsura şi rezistenţa omenească. De ce? Pentru că această calitate, spre deosebire de viteză şi forţă, este determinată hotărîtor de un factor mai greu măsurabil matematic, el fiind intim legat de complexa noastră fiinţă umană, voinţa.

Inima, plămînii şi aparatul locomotor — integritatea şi calitatea lor — te fac rezistent, foarte rezistent, cel mai rezistent om din lume. Dar pentru a obţine marea victorie în întrecerile sportive, se mai cere un plus de încă ceva, şi acest încă ceva este voinţa, convingerea atotputernică şi dorinţa fără limite de a lupta şi cîştiga.

Rezistenţa omenească dovedeşte de mii de ani înţeleptele ei calităţi. Ea ne-a purtat peste timp, prin războaie, intemperii, dezastre. Ea l-a purtat pe soldatul de la Maraton pînă la Atena, pe exploratorii polari pînă la Pol, pe Alain Bombard pînă la capătul experienţei sale, care voia să demonstreze oamenilor că totul, chiar şi rezistenţa lor organică, depinde de ei, de propria lor voinţă.

Sînt binecunoscute, prea binecunoscute limitele rezistenţei omeneşti la frig, căldură, nesomn, efort. Ei bine, toate aceste bariere cad, cînd Omul nu vrea să cedeze, crede în el şi în reuşita a ceea ce şi-a propus. De fapt, ce sînt recordurile dacă nu această totală victorie a Rezistenţei, dincolo de graniţele ei vechi şi parcă de nedepăşit. Întrecerea tradiţională de schi Vasalop, la care participă mii de oameni care parcurg 80 de km, ce este ea dacă nu o curajoasă şcoală a rezistenţei şi voinţei omeneşti?

Se vorbeşte admirativ, se scrie epopeic despre marile traversări — fie ele de munţi sau ape: întîia traversare a Atlanticului de către Lindbergh, traversarea Mînecii de curajoşi şi originali, traversările noastre alpine de iarnă, traversarea lumii de către navigatorii solitari.

Toate aceste reflecţii despre rezistenţă ne-au fost sugerate de finala de handbal de la Paris, în care jucătorii noştri au dovedit încă o dată nu atît superioritatea lor tehnică, ci gîndirea lor tenace şi forţa lor de luptă.

Cum este posibil ca echipa noastră naţională de rugby să răstoarne un rezultat cu Franţa şi, aproape învinsă, să termine victorioasă cu 15—14, de ce boxerii şi luptătorii culeg medalii de aur şi admiraţia oamenilor din toată lumea, şi alţi sportivi, din alte sporturi, nu o pot face sau nu o mai pot face?

Există în lume, în multe ţări, tradiţia acordării premiilor fair-play.

Ar fi cumva greşit dacă s-ar institui pentru aceste fapte care ies din comun, prin neobişnuitul lor, un premiu al voinţei, al rezistenţei, al acestei sublime şi fără limite rezistenţe omeneşti?

Virgil LUDU

Campionatul de atletism pe echipe

DINAMO, C.A.U. ŞI STEAUA—VICTORII SCONTATE

Eleonora Monoranu... în serie. După un excelent sezon de sală, atleta din Roman a parcurs ieri — cu vînt puternic din faţă — 100 m în 12,1 s şi 400 m în 37,4 s în cadrul meciurilor de divizia B ale căror rezultate le vom publica marţi

BRAŞOV 26 **(prin telefon).** Triunghiularul de atletism dintre echipele Dinamo Buc. — S.S.A. Buc — jud. Braşov a fost destul de interesant, deşi sub raport valoric în cele două zile de concurs au avut de suferit. Pista moale a stadionului Tractorul a influenţat în bună măsură stabilirea unor rezultate mai bune, dar nici pregătirea sportivilor nu este încă pusă la punct. Dinamoviştii bucureşteni, cu mai multă experienţă competiţională, dar şi cu echipe evident mai bune, au cîştigat ambele întîlniri, fără a stabili însă şi rezultate mai valoroase. O surpriză plăcută, evoluţia tinerilor reprezentanţi ai Şcolii sportive de atletism Buc., promovaţi recent în campionatul republican, care au lăsat să se întrevadă reale perspective. Însuşi faptul că S.S.A. a întrecut selecţionata judeţului Braşov (care, în treacăt fie spus, a prezentat multe fisuri!) dovedeşte dorinţa de afirmare şi posibilităţile tinerilor atleţi bucureşteni.

REZULTATE: Braşov — S.S.A. 137—156 (48—67 f), Braşov — Dinamo Bucureşti 115—170 (50—64 f), Dinamo Bucureşti — S.S.A. 174—113 (64—48 f).

Rezultate tehnice: BĂRBAŢI: **100 m:** Gh. Dulgheru (D) 10.9, S. Mitrofan (S.S.A.) 10,9; **200 m:** S. Mitrofan 22,4, Gh. Dulgheru 22,5; **400 m:** N. Nicolae (D) 50,0; **800 m:** A. Constantinescu (D) 1:59,1, N. Milea (D) 1:59,1; **1 500 m:** Gh. Ungureanu (D) 3:58,0;

(Continuare în pag. a 2-a)

Festivitate de premiere la categoria 68 kg.
Foto: B. VASILE

S-au încheiat şi naţionalele de lupte greco-romane

FINALELE—UN ADEVĂRAT SPECTACOL

Luptele greco-romane şi-au desemnat ieri campionii pe anul 1970. Reuniunea finală, care a stabilit ierarhia valorilor pe categorii, a constituit un adevărat festival şi, vrem să credem, va dăinui mult timp în amintirea celor ce au fost prezenţi, în această însorită zi de primăvară, în tribunele sălii Floreasca. Unele încleştări au fost pur şi simplu electrizante, prin dăruirea totală a celor aflaţi pe patrulaterul finalelor, prin dîrzenia cu care ei şi-au apărat şansele. Pentru că nu ştim cum ar putea fi uitate cele 9 minute dramatice, în care un tînăr anonim, Marin Dumitru, l-a îngenunchiat pe internaţionalul Gh. Stoiciu, sau disperarea lui N. Neguţ, nelipsit în ultimii ani din tabelele de onoare ale marilor competiţii internaţionale, multiplu campion al ţării, cînd s-a văzut la un pas de tuş în meciul cu Fodorpataki.

Această a 44-a ediţie a naţionalelor a prilejuit, în acelaşi timp, afirmarea pe plan republican a unor noi centre de lupte. Ne referim, îndeosebi, la merituoasele comportări ale sportivilor din Bacău, Slatina şi Cîmpulung Muscel, care au reuşit să depăşească centre cu tradiţie recunoscută, cum sînt Lugoj, Timişoara, Braşov, Galaţi ş.a.

Dar să derulăm cîteva secvenţe ale reuniunii de ieri la cele 10 categorii.

48 Kg. Indiscutabil, Gh. Berceanu a traversat lejer categoria sa, oferind în acelaşi timp recitaluri de autentică virtuozitate în toate meciurile susţinute. În ultima partidă, cu I. Iegh, deşi n-a reuşit să obţină tuşul căutat, ca în cele şase meciuri anterioare, a cîştigat clar la

Toma RABŞAN
Costin CHIRIAC

(Continuare în pag. a 2-a)

UN PRIM RĂSPUNS

Fotoreporterii se codesc... Ziariştii se consiliază... Doar publicul, căruia băiatul acesta brunet i-a cucerit simpatia, nu-şi face probleme: aplaudă. Pentru că Marin Dumitru a plăcut. Prin dîrzenie, prin multiplele sale cunoştinţe într-ale luptelor, prin inepuizabilele energii aruncate nu la întîmplare, ci într-un flux de acţiuni ce produc încîntare şi prozaice puncte. Victoria sa n-a mai fost o lovitură de teatru, o surpriză. Ea a devenit normală, aşezînd laurii pe fruntea celui mai bun. A celui mai bun luptător al finalelor, aşa cum a declarat-o „consiliul zeilor" de la greco-romane...

Şi-atunci de ce toate aceste ezitări? Fiindcă acum un an şi trei luni, Marin Dumitru părăsea porţile penitenciarului, după o detenţiune de 4 luni. Aflat în stagiul încorporării, Marin Dumitru, băiat voinic din Tuluceştii Galaţilor, a urmat o tradiţie născută cîndva, pe vremurile cînd stagiul sub arme însemna ruperea de viaţă, un chin continuu, traiul sub ameninţarea centironului, şi a închinat ultima zi de „civilie" zeului Bachus. A fost o poveste tulbure (creierul scăldat în aburul alcoolului n-a mai putut-o reţine). cu cîţiva prieteni care au înţeles să apere o fată cu pumnii, de fapt un act sălbatic aşa cum recunoaşte — cu fruntea plecată — tînărul de lîngă mine. Tribunalul l-a condamnat la un an de închisoare. N-a făcut decît 4 luni, pentru că Marin Dumitru este un suflet simplu, onest. El bravase atunci. Oamenii, cei însărcinaţi cu aplicarea corectivului, au înţeles că băiatul alunecase într-unul din cotloanele vieţii, că de fapt voia să păşească drept, că poate merge în pas cu societatea noastră pentru că şi-a înţeles greşeala, pentru că o regretă sincer, pentru că n-ar mai face-o niciodată în viaţă. („Cînd văd doi încăieraţi, mă cutremur. Revăd atunci, într-o fracţiune de secundă, toate zilele acelea întunecate ale procesului, plînsul mamei, tristeţea fraţilor mei...").

Revenit printre oamenii adevăraţi, Marin Dumitru s-a dedicat trup şi suflet meseriei — lăcătuş mecanic — şi n-a uitat nici sportul care-i punea în valoare, de această dată într-adevăr în valoare, puterea sa de Hercule. Societatea noastră l-a reabilitat pe Marin Dumitru. I-a comunicat-o oficial. I-a oferit totul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Să fi înţeles băiatul acesta generozitatea manifestată faţă de el?

— Sînt fericit! Titlul acesta de campion este un prim răspuns la mîna care mi s-a întins. Acum sînt militar în termen şi vreau ca perioada aceasta s-o folosesc în scopuri multiple. Să mă pregătesc conştiincios ca ostaş, să-mi ridic nivelul cunoştinţelor în sportul luptelor — vreau să ajung în echipa naţională — şi să mă înscriu la cursurile liceale de seară. Dacă învăţ bine, poate ajung şi la facultate...

Aş vrea să nu mă înşel. Dar, după umila mea părere, în această poveste sînt doi beneficiari: societatea şi Marin Dumitru.

Hristache NAUM

„CROSUL TINERETULUI" ÎN DRUM SPRE FINALĂ: Ieri, în întreaga ţară s-a desfăşurat o nouă etapă din cadrul popularei competiţii de masă, „Crosul tineretului".

Citiţi, în pagina a 2-a, relatările corespondenţilor noştri.

În fotografie: moment din întrecerea senioarelor la baza sportivă Olimpia din Capitală. Foto: V. BAGEAG.